EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 15.6.2012
COM(2012) 292 final

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Första rapporten om tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 764/2008 av den 9 juli 2008 om förfaranden för tillämpning av vissa nationella tekniska regler på produkter som lagligen saluförts i en annan medlemsstat och om upphävande av beslut nr 3052/95/EG

(Text av betydelse för EES)

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Första rapporten om tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 764/2008 av den 9 juli 2008 om förfaranden för tillämpning av vissa nationella tekniska regler på produkter som lagligen saluförts i en annan medlemsstat och om upphävande av beslut nr 3052/95/EG

(Text av betydelse för EES)

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1. INLEDNING ... 3
2. BAKGRUND ... 3
2.1. Principen om ömsesidigt erkännande ... 3
2.2. Förordning (EG) nr 764/2008 ... 3
3. TILLÄMPNING AV FÖRORDNING (EG) NR 764/2008 UNDER 2009–2012 ... 3
3.1. Kontaktpunkter för produkter ... 3
3.2. Förteckning över produkter ... 3
3.3. Anmälningar från medlemsstaterna ... 3
3.4. Årliga rapporter från medlemsstaterna ... 3
3.5. Sammanträden i rådgivande kommittén för ömsesidigt erkännande ... 3
4. INFORMATIONSSPRIDNING ... 3
4.1. Vägledningar ... 3
4.2. Handledning för tillämpningen av fördragets bestämmelser om fri rörlighet för varor ... 3
4.3. Konferenser, seminarier och rundabordsdiskussioner ... 3
5. EFTERLEVNAD AV FÖRORDNINGEN ... 3
6. SLUTSATSER ... 3

1. INLEDNING

Enligt artikel 12.3 i förordning (EG) nr 764/2008[1] (nedan kallad *förordningen om ömsesidigt erkännande* eller *förordningen*) ska kommissionen regelbundet se över tillämpningen av förordningen.

I denna första kommissionsrapport om tillämpningen av förordningen om ömsesidigt erkännande beaktas resultatet av de tre sammanträden i rådgivande kommittén för ömsesidigt erkännande som hittills hållits[2], medlemsstaternas meddelanden till kommissionen enligt artiklarna 6.2 och 7.2 i förordningen, informationen i medlemsstaternas årliga rapporter till kommissionen enligt artikel 12.1 i förordningen[3], synpunkter från de nationella kontaktpunkterna för produkter[4], särskilda synpunkter från berörda parter samt klagomål, framställningar och parlamentsfrågor som rör detta område och som mottagits av kommissionen.

Inom det icke-harmoniserade området fastställs i förordningen rättigheter och skyldigheter för både de nationella myndigheterna och de företag som i en medlemsstat vill sälja produkter som lagligen saluförts i en annan medlemsstat, i de fall då de behöriga myndigheterna planerar att vidta begränsande åtgärder avseende produkterna enligt nationella tekniska regler. Förordningen anses i allmänhet vara till nytta och den har bidragit till att öka kunskaperna om principen om ömsesidigt erkännande. Den har minskat bördan för ekonomiska aktörer som i en enskild medlemsstat för in produkter som tidigare lagligen har saluförts i en annan medlemsstat.

Den här rapporten visar att förordningen i stort sett fungerar tillfredsställande och att det för närvarande inte behövs några ändringar. Den visar också att det finns vissa särskilda produktkategorier där de flesta problemen med tillämpningen av förordningen påträffas.

2. BAKGRUND

Det finns fortfarande många tekniska hinder för den fria rörligheten för varor i EU. De uppstår när nationella myndigheter tillämpar nationella produktkravsregler (t.ex. benämning, form, storlek, vikt, sammansättning, presentation, märkning och förpackning) på produkter från andra medlemsstater, där de lagligen tillverkas och/eller saluförs. Om dessa regler inte är genomförandebestämmelser till EU:s sekundärlagstiftning utgör de sådana tekniska hinder som omfattas av artiklarna 34 och 36 EUF-fördraget. Så är fallet även om reglerna tillämpas på alla produkter utan åtskillnad, såväl utländska som inhemska.

---

1 Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 764/2008 av den 9 juli 2008 om förfaranden för tillämpning av vissa nationella tekniska regler på produkter som lagligen saluförts i en annan medlemsstat och om upphävande av beslut nr 3052/95/EG (Text av betydelse för EES), EUT L 218, 13.8.2008, s. 21.

2 De tre sammanträdena hölls den 4 mars 2009, den 19 november 2010 och den 30 november 2011.

3 Rapporterna omfattar perioden fr.o.m. den 13 maj 2009 (den dag då förordningen om ömsesidigt erkännande började tillämpas) t.o.m. den 31 december 2011.

4 Kontaktpunkter för produkter inrättades genom artikel 9 i förordningen. Deras uppgifter beskrivs i artikel 10 i förordningen.

2.1. Principen om ömsesidigt erkännande

Principen om ömsesidigt erkännande, som följer av EU-domstolens rättspraxis[5], är ett sätt att säkerställa fri rörlighet för varor på den inre marknaden. Ömsesidigt erkännande gäller produkter som inte omfattas av EU-harmoniserad lagstiftning eller aspekter av produkter som inte omfattas av sådan lagstiftning.

Inom ramen för principen om ömsesidigt erkännande finns det fortfarande skilda nationella tekniska regler på den inre marknaden. En medlemsstat får dock i princip inte inom sitt territorium förbjuda försäljning av varor som lagligen tillverkas och/eller saluförs i en annan medlemsstat, även om varorna tillverkas enligt andra tekniska eller kvalitativa specifikationer än sådana som krävs för medlemsstatens inhemska varor. Medlemsstaterna får avvika från denna princip och vidta åtgärder för att förbjuda eller begränsa tillträdet för sådana varor till den nationella marknaden bara på mycket stränga villkor.

Principen om ömsesidigt erkännande på det icke-harmoniserade området består därför av följande regel och undantag:

- Den allmänna regeln är att produkter som lagligen tillverkats och/eller saluförts i en annan medlemsstat har en grundläggande rätt till fri rörlighet enligt EUF-fördraget, trots att det finns en nationell teknisk regel i bestämmelsemedlemsstaten.

- Undantaget är att produkter som lagligen tillverkats och/eller saluförts i en annan medlemsstat inte har denna rätt om bestämmelsemedlemsstaten kan visa att det är väsentligt att den måste tillämpa sin egen tekniska regel på de berörda produkterna av sådana skäl som anges i artikel 36 i EUF-fördraget (t.ex. skydd av allmän moral eller allmän säkerhet, skydd av människors, djurs eller växters hälsa och liv) eller enligt obligatoriska krav som utvecklats i EU-domstolens rättspraxis, med förbehåll för att proportionalitetsprincipen iakttas.

2.2. Förordning (EG) nr 764/2008

Fram till nyligen var ett stort problem vid tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande den bristande rättsliga säkerheten beträffande bevisbördan. Det var ett av skälen till antagandet av förordning (EG) nr 764/2008 om förfaranden för tillämpning av vissa nationella tekniska regler på produkter som lagligen saluförts i en annan medlemsstat och om upphävande av beslut nr 3052/95/EG.

Förordningen omfattar inte och var inte heller tänkt att omfatta hela området för tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande. I förordningen fastställs i stället regler och förfaranden som medlemsstaternas behöriga myndigheter ska följa när de i enlighet med nationella tekniska regler fattar eller planerar att fatta ett sådant

---

[5] Principen har sitt ursprung i domstolens berömda Cassis de Dijon-dom av den 20 februari 1979 (mål 120/78, Rewe-Zentral AG mot Bundesmonopolverwaltung für Branntwein, REG 1979, s. 649). Den lade grunden till en ny utveckling av den inre marknaden för varor. Till en början togs den inte uttryckligen upp i domstolens rättspraxis, men den är nu fullt erkänd (se t.ex. mål C-110/05, kommissionen mot Italien, REG 2009, s. I-519, punkt 34).

beslut som skulle hindra den fria rörligheten för en produkt som lagligen saluförts i en annan medlemsstat och som omfattas av artikel 34 i EUF-fördraget.

De nationella myndigheterna måste tillämpa förordningen om det administrativa beslut som ska fattas

1. gäller en produkt som lagligen saluförts i en annan medlemsstat,

2. gäller en produkt som inte omfattas av någon harmoniserad EU-lagstiftning,

3. riktar sig till ekonomiska aktörer,

4. grundas på en teknisk regel, och

5. direkt eller indirekt leder till att produkten

   a) inte får släppas ut på marknaden,

   b) ändras eller underkastas ytterligare provning innan den får släppas ut på eller vara kvar på marknaden, eller

   c) återkallas från marknaden.

Förordningen lägger bevisbördan på de nationella myndigheter som avser att neka marknadstillträdet. De måste skriftligen ange det exakta tekniska eller vetenskapliga skälet till att de avser att inte ge produkten tillträde till den nationella marknaden. Den ekonomiska aktören ges möjlighet att tillvarata sina intressen och lägga fram solida argument för de behöriga myndigheterna.

Förordningen innebär också att företagen löper mindre risk att deras produkter nekas tillträde till bestämmelsemedlemsstatens marknad genom att det inrättas en eller flera kontaktpunkter för produkter i varje medlemsstat.

Tanken bakom förordningen är att den ska kombinera öppenhet med effektivitet, dels genom ett öppet informationsutbyte mellan företagen och de nationella myndigheterna, dels genom ökad effektivitet genom att man undviker dubbla kontroller och provningar. I den förebyggande dialog som upprättats mellan företagen och myndigheterna dras full nytta av instrumenten för att undvika och i godo lösa problem som rör den fria rörligheten på ett effektivt sätt. Den kan betraktas som den viktigaste mekanismen i förordningen.

Det mest värdefulla med förordningen om ömsesidigt erkännande anses i allmänhet vara att lagstiftningen har minskat informationskostnaderna (t.ex. att nationella tekniska regler har blivit mer tillgängliga för små och medelstora företag). Förordningen har därmed bidragit till att i praktiken underlätta den fria rörligheten för varor och det ömsesidiga erkännandet[6].

---

[6] Se Pelkmans, J., *Mutual recognition: rationale, logic and application in the EU internal goods market*, dokument framlagt vid *XIIth Travemuender Symposium*, 24–26 mars 2010, *Oekonomische Analyse des Europarechts: Primaerrecht, Sekundaerrecht und die Rolle des EuGH*.

Förordningen om ömsesidigt erkännande är tillämplig i alla 27 medlemsstater. När denna rapport skrivs har den fortfarande inte antagits på grundval av EES-avtalet. Principen om ömsesidigt erkännande gäller också i EU:s förbindelser med Turkiet[7], men inte förordningen om ömsesidigt erkännande som sådan[8].

3. TILLÄMPNING AV FÖRORDNING (EG) NR 764/2008 UNDER 2009–2012

Under perioden 2009–2012 övervakade kommissionen tillämpningen av förordningen i medlemsstaterna, främst, men inte enbart, genom anmälningar och rapporter från medlemsstaterna. Kommissionen anordnade också sammanträden i rådgivande kommittén.

Kommissionen har också vidtagit särskilda åtgärder för att öka allmänhetens kunskaper om principen om ömsesidigt erkännande och om förordningen om ömsesidigt erkännande på den inre marknaden.

3.1. Kontaktpunkter för produkter

Enligt artikel 9.1 och 9.2 ska medlemsstaterna utse kontaktpunkter för produkter, medan kommissionen ska upprätta och regelbundet uppdatera en förteckning över kontaktpunkter med kontaktuppgifter.

3.2. Förteckning över produkter

Enligt artikel 12.4 ska kommissionen offentliggöra en icke uttömmande förteckning över produkter som inte omfattas av harmoniserad EU-lagstiftning.

Kontaktuppgifter för kontaktpunkterna för produkter har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*[9]. Tillsammans med databasen med förteckningen över produkter som inte omfattas av harmoniserad EU-lagstiftning finns de nu också tillgängliga på internet[10], med syftet att underlätta informationsutbytet mellan de ekonomiska aktörerna, kontaktpunkterna för produkter och medlemsstaternas behöriga myndigheter.

3.3. Anmälningar från medlemsstaterna

Enligt artiklarna 6.2 och 7.2 i förordningen ska de nationella myndigheterna meddela de ekonomiska aktörerna och kommissionen de beslut som avses i artikel 2.1[11] samt

---

7 Skyldigheten att tillämpa principen om ömsesidigt erkännande på produkter som lagligen tillverkats och/eller saluförts i Turkiet grundas på artiklarna 5–7 i beslut nr 1/95 av associeringsrådet för EG och Turkiet av den 22 december 1995 om genomförande av den slutgiltiga fasen av tullunionen (EGT L 35, 13.2.1996), i vilket det föreskrivs att åtgärder med motsvarande verkan som kvantitativa restriktioner ska avskaffas mellan EU och Turkiet. Enligt artikel 66 i beslut nr 1/95 ska artiklarna 5–7 när de genomförs och tillämpas på produkter som omfattas av tullunionen tolkas i enlighet med relevanta domar i EU-domstolen. De principer som följer av domstolens rättspraxis i frågor som rör artiklarna 34 och 36 i EUF-fördraget, särskilt Cassis de Dijon-målet, gäller därför EU-medlemsstaterna och Turkiet.

8 Turkiet har emellertid nyligen åtagit sig att inleda det interna förfarandet för antagande av ett eget utkast till förordning om ömsesidigt erkännande på det icke-harmoniserade området.

9 Kontaktuppgifterna offentliggjordes ursprungligen i EUT C 185, 7.8.2009, s. 6.

10 http://ec.europa.eu/enterprise/intsub/a12/

11 Dvs. de administrativa beslut vars direkta eller indirekta verkningar är förbud mot att produkten eller produkttypen släpps ut på marknaden, ändring eller ytterligare provning av produkten eller

andra beslut om tillfälligt förbud för saluföring av en produkt. Från det att förordningen trädde i kraft den 13 maj 2009 till och med den 31 december 2011 tog kommissionen emot 1 524 anmälningar enligt artikel 6.2, men ingen anmälan enligt artikel 7.2.

Av dessa anmälningar gällde 90 % artiklar av ädelmetall, medan övriga avsåg många olika produkter, t.ex. livsmedel (eller livsmedelstillsatser/läkemedel), energidrycker och elektrisk utrustning.

Anmälningar har hittills kommit från sju medlemsstater. Av alla anmälningar kommer dock 1 378 från en och samma medlemsstat och gäller artiklar av ädelmetall.

Kommissionen anser (se vidare punkt 3.4 nedan) att detta tyder på att medlemsstaterna inte anmäler alla sina beslut som omfattas av artiklarna 6.2 och 7 i förordningen.

De många anmälningar som gäller ädelmetaller kan enligt kommissionens uppfattning förklaras med att det i många medlemsstater sedan länge har funnits permanent inrättade tillsynsorgan (provningsorgan) med särskild uppgift att analysera (prova), kontrollstämpla och kontrollera artiklar av ädelmetall.

Det bör erinras om att kommissionen tidigare har lagt fram två olika förslag om harmonisering av nationell lagstiftning om artiklar av ädelmetall. Det första förslaget[12] lades fram 1975 och drogs tillbaka 1977. Det senaste förslaget[13] lades fram 1993. Några medlemsstater (de länder som har ett obligatoriskt system för kontrollstämpling) var bestämda motståndare till dessa förslag. Även efter att ett ändrat förslag hade lagts fram 1994 var många medlemsstater fortfarande emot förslaget. Under följande år kunde ingen överenskommelse nås, vilket ledde till att förslaget drogs tillbaka den 24 mars 2005.

Mot bakgrund av flera domar i EU-domstolen på detta område[14] har det klargjorts att artiklar av ädelmetall som importeras från en medlemsstat och saluförs i en annan, vilka lagligen har försetts med kontrollstämpel i en medlemsstat av ett organ som ger tillräckliga garantier för oberoende och som tillhandahåller lämplig konsumentinformation bör får saluföras. Ingen åtskillnad ska göras mellan godkända kontrollstämplar som anbringats på artiklar som tillverkats i

---

produkttypen innan den kan släppas ut på eller vara kvar på marknaden eller återkallande av produkten eller produkttypen från marknaden.

12 *Proposal for a Council Directive on the approximation of the laws of the Member States relating to articles of precious metals* (ej offentliggjort på svenska), KOM(1975) 607, slutlig, 1.12.1975 (EGT C 11, 16.1.1976, s. 2).

13 *Proposal for a Council Directive on articles of precious metal* (ej offentliggjort på svenska), KOM(93) 322 slutlig, 14.10.1993, ändrat genom *Amended Proposal for a European Parliament and Council Directive on articles of precious metal* (ej offentliggjort på svenska), KOM(94) 267 slutlig, 30.6.1994.

14 Det viktigaste målen i EU-domstolen är följande: dom av den 22 juni 1982 i mål C-220/81, *Criminal proceedings against Timothy Frederick Robertson and others* (ej offentliggjord på svenska), dom av den 15 september 1994 i mål C-293/93, *Criminal proceedings against Ludomira Neeltje Barbara Houtwipper* (ej offentliggjord på svenska), REG 1994, s. I-04249 samt dom av den 21 juni 2001 i mål C-30/99, kommissionen mot Irland, REG 2001, s. I-04619.

bestämmelsemedlemsstaten och de kontrollstämplar av samma typ som anbringats på artiklar som importerats från andra medlemsstater[15].

I brist på harmoniserad EU-lagstiftning kan fri rörlighet för artiklar av ädelmetall mellan medlemsstaterna uppnås genom att man följer det system för ömsesidigt erkännande som anges i Houtwipper-domen[16]. Kommissionen överväger därför för närvarande inte att föreslå någon ytterligare harmonisering på detta område.

När det gäller livsmedel, livsmedelstillsatser och läkemedel kan det mot bakgrund av den partiella harmoniseringen på detta område finnas skillnader mellan de nationella lagstiftningarna (t.ex. klassificeringen av vissa produkter som läkemedel eller livsmedel i olika medlemsstater, användningen av andra ämnen än vitaminer eller mineraler i tillverkningen av kosttillskott) som kan utgöra faktorer som påverkar den fria rörligheten för dessa produkter. Ytterligare harmonisering inom dessa områden övervägs.

3.4. Årliga rapporter från medlemsstaterna

Enligt artikel 12.1 i förordningen ska medlemsstaterna en gång om året till kommissionen översända en rapport om tillämpningen av förordningen. Rapporten ska minst innehålla följande: uppgift om antal skriftliga meddelanden som skickats enligt artikel 6.1 och om berörda produkttyper, tillräcklig information om alla beslut som fattats i enlighet med artikel 6.2, inbegripet de skäl som besluten grundats på och berörda produkttyper samt uppgift om antalet beslut som fattats i enlighet med artikel 6.3, planerade negativa beslut som inte antagits och berörda produkttyper.

Medlemsstaterna har hittills lämnat tre sådana rapporter till kommissionen. Den första rapporten gällde tillämpningen av förordningen från och med maj 2009 till och med maj 2010, den andra för samma period 2010–2011 och den tredje för perioden till och med den 31 december 2011. Från och med detta datum kommer rapporterna att begäras på kaldenderårsbasis.

Utöver den information som anges ovan har kommissionen föreslagit följande punkter:

- En analys av på vilka sorters produkter och/eller i vilka sektorer förordningen oftast tillämpats.
- Uppgifter om kontaktpunkterna för produkten: deras struktur och hur de fungerar (antalet anställda, antalet frågor och deras karaktär, eventuella problem osv.).
- En bedömning av eventuella svårigheter vid tillämpningen av förordningen och förslag på förbättringar.
- En utvärdering av hur förordningen inverkat på hur principen om ömsesidigt erkännande fungerar i praktiken.

---

15 Närmare information om denna fråga finns i vägledningen ”Tillämpning av förordningen om ömsesidigt erkännande på artiklar av ädelmetall”, som det hänvisas till i punkt 4.1 nedan.

16 Mål C-293/93. Se fotnot 14.

Följande allmänna slutsatser kan dras av dessa rapporter:

1. Synpunkterna från medlemsstaterna har i det närmaste varit genomgående positiva när det gäller förordningens effekt att sprida kunskap om principen om ömsesidigt erkännande hos de företag som bedriver handel inom EU.

2. De flesta beslut av samt förfrågningar om information och klagomål till de nationella myndigheterna gäller särskilda kategorier av varor: artiklar av ädelmetall, livsmedel, livsmedelstillsatser och kosttillskott, byggprodukter, gödselmedel, reservdelar till bilar, elektriska produkter och källvatten.

3. Rapporterna bekräftar att de nationella myndigheterna inte alltid underrättar kommissionen om de negativa beslut de faktiskt fattar. Detta kan ha flera orsaker, t.ex. följande:

   – I vissa decentraliserade medlemsstater kan regionala eller lokala organ fatta negativa beslut (vilket de också gör) som i sin tur inte anmäls vare sig till den centrala förvaltningen (som utarbetar de årliga rapporterna) eller till kommissionen.

   – Det tycks fortfarande råda vissa oklarheter om förordningens tillämpningsområde[17] och dess förhållande till annan EU-lagstiftning[18]. Flera negativa beslut som vissa medlemsstater faktiskt har fattat tycks inte ha betraktats som sådana beslut som avses i artikel 2.1 i förordningen och har därför inte anmälts till kommissionen.

En viss osäkerhet om hur och när det ömsesidiga erkännandet ska tillämpas i praktiken tas också ofta upp både av företagen, kontaktpunkterna och de nationella myndigheterna. Ytterligare informationsspridning, enligt punkt 4 nedan, förefaller vara lämpligt för att åtgärda detta problem. Kommissionen måste ändå erinra om att de nationella myndigheterna enligt artiklarna 6.2 och 7.2 i förordningen är skyldiga att alltid när de antar ett beslut i enlighet med förordningen om ömsesidigt erkännande anmäla beslutet till kommissionen samtidigt som de meddelar de ekonomiska aktörerna.

3.5. Sammanträden i rådgivande kommittén för ömsesidigt erkännande

Vid de tre sammanträden som hittills har hållits i den rådgivande kommitté för ömsesidigt erkännande som inrättades genom artikel 13 i förordningen diskuterade kommissionen och medlemsstaternas företrädare[19] frågor som rör tillämpningen av förordningen.

De huvudsakliga diskussionsfrågorna vid de tre sammanträdena var de vägledningar som kommissionen utarbetat (se punkt 4.1 nedan), kontaktpunkternas funktion, förteckningen över produkter som omfattas av förordningen, frågor som gäller informationsskyldigheterna, konstaterade svårigheter med tillämpningen av förordningen samt bedömningen av de möjligheter som ges med det telematiknät

---

17 Särskilt när det gäller förfaranden för förhandsgodkännande (som inte omfattas av förordningen) i vissa medlemsstater.

18 Främst direktiv 2001/95/EG om allmän produktsäkerhet.

19 Fr.o.m. 2011 även med företrädare för Eftaländerna.

som anges i artikel 11 i förordningen när det gäller informationsutbytet mellan kontaktpunkterna för produkter och/eller medlemsstaternas behöriga myndigheter.

4. INFORMATIONSSPRIDNING

Kommissionen har utarbetat vägledningar för tillämpningen av förordningen för särskilda sektorer och har vidtagit andra åtgärder för att förbättra den praktiska tillämpningen både av principen om ömsesidigt erkännande och av förordningen om ömsesidigt erkännande.

4.1. Vägledningar

Kommissionen har på begäran av medlemmarna i den rådgivande kommittén utarbetat en rad vägledningar (hittills nio stycken) med praktisk information om tillämpningen av förordningen för vissa särskilda frågor. Kommittén har också bidragit med synpunkter på vägledningarna. Det gäller följande:

- Förhållandet mellan direktiv 98/34/EG och förordningen om ömsesidigt erkännande.
- Tillämpning av förordningen om ömsesidigt erkännande på artiklar av ädelmetall.
- Förhållandet mellan direktiv 2001/95/EG och förordningen om ömsesidigt erkännande.
- Tillämpning av förordningen om ömsesidigt erkännande på kosttillskott.
- Tillämpning av förordningen om ömsesidigt erkännande på narkotiska preparat och psykotropa ämnen.
- Tillämpning av förordningen om ömsesidigt erkännande på förfaranden för förhandsgodkännande.
- Tillämpning av förordningen om ömsesidigt erkännande på vapen och skjutvapen.
- Tillämpning av förordningen om ömsesidigt erkännande på gödselmedel och växtmedier.
- Tillämpning av förordningen om ömsesidigt erkännande på byggprodukter som inte är CE-märkta.

Dessa vägledningar, som inte är juridiskt bindande, har också offentliggjorts på kommissionens webbplats för ömsesidigt erkännande[20]. Syftet är att ge användarvänlig information om tillämpningen av förordningen. Vägledningarna kommer att uppdateras för att avspegla medlemsstaters, myndigheters och företags erfarenheter och information.

---

[20] http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/free-movement-non-harmonised-sectors/mutual-recognition/

4.2. Handledning för tillämpningen av fördragets bestämmelser om fri rörlighet för varor

Tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande kräver baskunskaper om principen om fri rörlighet för varor. Kommissionen har offentliggjort dokumentet ”Fri rörlighet för varor – Handledning för tillämpningen av fördragets bestämmelser om fri rörlighet för varor”, som innehåller en beskrivning av principen om ömsesidigt erkännande och en sammanfattning av EU-domstolens mest relevanta rättspraxis på området. Den finns på kommissionens webbplats för fri rörlighet inom icke-harmoniserade sektorer[21].

4.3. Konferenser, seminarier och rundabordsdiskussioner

Kommissionen har sedan 2009 anordnat eller deltagit i tolv seminarier om ömsesidigt erkännande på den inre marknaden och om tillämpningen av förordningen om ömsesidigt erkännande. Deltagarna var främst personer från den akademiska världen och från olika sektorer i näringslivet inom de områden som oftast berörs av ömsesidigt erkännande. De nationella myndigheterna föreföll vara positiva till att hålla sådana seminarier mer regelbundet.

5. EFTERLEVNAD AV FÖRORDNINGEN

Under den period som denna rapport omfattar har varken några särskilda domar i EU-domstolen meddelats eller några överträdelseförfaranden inletts som särskilt avser tillämpningen av förordningen om ömsesidigt erkännande.

Eftersom förordningen är en direkt tillämplig lagstiftningsakt från EU är den omedelbart och direkt verkställbar i alla medlemsstater. Såsom anges i förordningen bör de tillgängliga rättsmedlen anges i varje beslut som förordningen är tillämplig på, så att de ekonomiska aktörerna kan väcka talan vid behörig nationell domstol. Kommissionen anser därför att frågor som rör en korrekt tillämpning av förordningen i konkreta situationer bör hanteras av behöriga nationella organ, dock utan att detta utesluter eventuella åtgärder från kommissionen.

6. SLUTSATSER

Mot denna bakgrund kräver vissa aspekter av förordningen om ömsesidigt erkännande fortsatt övervakning och kan också kräva ytterligare förtydliganden.

Utöver de särskilda kategorier av varor som anges i punkterna 3.3 och 3.4 är följande frågor områden där kommissionen föreslår en nära och regelbunden övervakning genom rådgivande kommittén för ömsesidigt erkännande:

- Svårigheterna med att visa att en produkt lagligen har saluförts i en annan medlemsstat.

---

[21] http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/free-movement-non-harmonised-sectors/index_en.htm

- Svårigheterna med att fastställa vilka rättsregler som gäller och vilka som är de behöriga myndigheterna.

- Skilda provningsmetoder i medlemsstaterna och metodernas kompatibilitet genom ömsesidigt erkännande.

- Vilken funktion förfarandena för förhandsgodkännande ska fylla.

Efter att ha beaktat den information som erhållits om tillämpningen av förordningen anser kommissionen att det för närvarande inte är nödvändigt att lägga fram något förslag till ändring av förordningen.

Kommissionen vill ändå understryka att man åtar sig att fortsätta att övervaka det särskilt viktiga området ömsesidigt erkännande på den inre marknaden genom att a) förbättra informationen och utveckla utbildningen, b) dra nytta av de instrument som finns för att undvika och komma överens om att på ett effektivt sätt lösa problem som rör fri rörlighet samt c) vid behov utnyttja de möjligheter som finns enligt EU-lagstiftningen att undanröja olagliga hinder.

Under perioden 2012–2017 föreslår därför kommissionen att man inom den rådgivande kommittén fortsätter att undersöka och diskutera frågorna på de områden som nämnts ovan med syftet att analysera hur den befintliga EU-lagstiftningen om ömsesidigt erkännande fungerar. Om skillnaderna i den praktiska tillämpningen av förordningen om ömsesidigt erkännande mellan medlemsstaterna får en större praktisk betydelse kan kommissionen behöva ingripa.

Det bör avslutningsvis även framhållas att ömsesidigt erkännande i allmänhet och i synnerhet tillämpningen av förordningen inte alltid kan erbjuda en lösning för att säkerställa den fria rörligheten av varor på den inre marknaden. Harmonisering är fortfarande ett av de mest effektiva instrumenten, både för de ekonomiska aktörerna och för de nationella myndigheterna.

Kommissionen kommer därför i enlighet med artikel 12.3 i förordningen att fortsätta att övervaka tillämpningen och effekterna av förordningen och i sin kommande rapport om tillämpningen av förordning (EG) nr 764/2008 bedöma om några ändringar behöver göras.

xxx

Kommissionen uppmanar Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén att beakta den här rapporten.